

sovražna jim italijanska vlada je vedela to preprečiti. Ruski car je izrazil papežu obžalovanje, da se papežev zastopnik vsled sovražne italijanske vlade ne bo udeležil važnega posvetovanja. Italijansko kraljevsko hišo in vlado bo še že doletela primerna kazen za sovrašтво proti blagemu očetu krščanstva.

Trentinsko vprašanje.

Poslanci tirolskih Italijanov ali Trentincev nočejo vstopiti v deželni zbor tirolski, ker so v njem vsled manjšega števila obsojeni v manjšino. Njih položaj je v tem oziru enak položaju štajarskih Slovencev. Trentinci zahtevajo za se posebni deželni zbor v Tridentu in samoupravo za italijanski del Tirolske. Toda vlada se ni hotela ozirati na njih zahteve in sicer iz državopolitičnih razlogov. Znano je, da se Italijani radi ozirajo v italijansko kraljestvo in želijo od tam odrešenja. Zato bi bilo nevarno, jim dati vso moč v roke ter jih pustiti brez nadzorstva. Sedaj ponujajo nemški tirolski konservativci Italijanom spravo ter jih vabijo v deželni zbor. Privoliti hočejo, da se v deželni zboru tirolskem zasnujeta narodna oddelka, katerima bi bilo zagotovljeno razmerno zastopstvo v vseh deželnih zavodih in ustanovah. Bliža se torej čas, da bo trentinsko vprašanje rešeno na korist Italijanom. Ali bo tudi štajarsko vprašanje rešeno za nas Slovence ugodno? Sedaj je čas, da naši poslanci storijo vse potrebne korake.

Mir na Ogrskem.

Pl. Szell že sedi na ministerskem stolu, raz katerega se mu je moral umakniti baron Banffy. Novemu ministerskemu predsedniku še se doslej smeji sreča iz celega srca. Vse mu gre povolji. Opozicija se mu je udala ter ne bo več motila državnozbornskega posvetovanja, poslanci, ki so prej izstopili iz liberalne stranke, so se zopet vrnili v njeno naročje, narodna stranka pa ne bo opustila samo obstrukcije, ampak tudi opozicijo ter se združila z liberalno stranko. Državni voz pride torej zopet v tir. A pri nas?

Dogodki na Francoskem.

Ob pokopu pokojnega predsednika Feliksa Faura so nastali v Parizu nemiri. Posebno veliko se govori sedaj o usodi, ki je zadela poslanca Derouleda. Ko so se vojaki generala Rogeta vračali s pokopališča, pridružila se jim je cela množica ljudi ter jih pozdravljala s klici: Živelo vojaštvo! Tudi poslanec Derouleda je bil med spremljevalci. Njemu jedinemu posrečilo se je celo priti v dvorišče vojašnice,

ki je večjo resnobo pa se je tudi jela izpraševati pogostokrat, čemu jo je neki Bog odločil, kateri stan za njo pripravil. Vprašanje to ji sicer ni bilo popolnem novo. Saj se je že v prvih letih učenja svojega čestokrat sredi vesele igre zresnila ter se povpraševala, kje bi bila pač sedaj in kam bi bila do danes že zabredla, ako bi je ne obranila tako očividno previdnost božja, ki jo je pripeljala semkaj.

V takih trenutkih pošiljala je goreče zahvalne molitve k Bogu, a spomnila se je nehote tudi premnogih otrok, ki se klatijo prav to uro zapuščeni po svetu ter niso tako srečni kakor je sedaj ona in se približujejo vsak dan bolj brezdnemu grehu in hudobije, ako jih pravočasno ne reši usmiljena roka.

Prav umevno je torej, da se je v takih trenutkih polastila tudi njenega rahločutnega srca skrita želja, naj bi mogla kedaj tudi ona tako rešiti in osrečevati nesrečne zapuščene sirote kakor so po neskončnem usmiljenju božje ljubezni oblagodarili njo najblažji ljudje, koje je poznala! Seve, dokler je sanjala o krasnem bivanju blizu kraljice, pozabila je često zopet take misli; sedaj pa, ko je spoznala, kako prazne so nje nade, polastila se je ta velikodušna želja z vso silo njenega pobožnega, ljubeznjivega srca in kmalu je gledala v duhu oni vrt, v katerem

kjer je prigovarjal generalu Rogetu, naj gre s svojim vojaštvom na ulice, da se napravi revolucija. A general poslanca ni poslušal, ampak ga dal zapreti. Sedaj se vršijo preiskave, ali nima morda Derouleda zaveznikov v svoji nakani, prevreči republiko.

Dopisi.

Nova Štifta pri Gornjemgradu. Kar bi se imelo že zdavnej storiti, kar bi bi bilo za gornjo savinjsko in zadrečko dolino in vso takozvano štajarsko Švico preimenitne važnosti in velike koristi, odlagalo se je do najzadnjega časa. Menim namreč železnico, katero nameravajo speljati čez Vransko in po popolno revnih in zapuščenih krajih na Kranjskem do Kamnika. Ta dogodek je vzdramil zadnji trenotek naš slavni okrajni zastop, da je storil v tem obziru velepomemben sklep za zgradbo železnice po savinjski dolini mimo Gornjegagrada in Nove Štife v Kamnik, da bi le ne bilo brezuspešno in zamujeno. Radi tega je sklenol tudi občinski zastop v svojej seji dne 19. februvarija t. l. podpirati sklep okrajnega zastopa v vsakem obziru na najizdatnej način, ter vabiti vsa županstva, ktera bi ta stvar zadevala, da nujno skličejo seje svojih zastopov, kjer bi se naj dotični gg. župani ali njihovi namestniki pooblastili, da na shodu županov — ali že na Rečici ali v Gornjemgradu — stavijo v navzočnosti jednega ali drugega gsp. državnega poslanca svoje zahteve in razložijo svoja mnenja o tem. Mnogo večjega pomena in večje koristi bi bila ta železnica za ves kraj med Celjem, Kranjskim in Koroškim, nego čez Vransko, akoravno jim železnice tamkaj nikakor ne zavidamo in sicer iz sledečih vzrokov, o kterih se je pogovarjalo v zgoraj navedenej seji občinskega zastopa v Novi Štifi: 1. bi peljala železnica po večjem delu štajarske dežele, nego čez Vransko; 2. bi se vlekla mimo večjih, obljudenih krajev in blizu trgov Mozirje, Rečica, Ljubno, Gornjigrad; v zadnjem se nahajajo važni c. kr. in drugi uradi; 3. bi imela železnica tudi veliko dohodkov od romarjev, dohajajočih na velika božja pota v Nazaret, Sv. Frančišek in Novo Štifo, tudi obilni turisti štajarske Švice bi te železnice čisto ne zanemarjali; 4. nadalje bi nikjer ne bilo toliko lesa prevaževati, nego po navedenej progi, kjer se nahajajo največji in najlepši gozdi ljubljanskega knezoškofa in premnogih drugih posestnikov ter mnogoštevilnih lesnih trgovcev, a vsa lesna trgovina je obrnjena sedaj proti Trstu; 5. krijejo

ji je odločila volja Gospodova delokrog življenja in dela.

«Ali bi ne mogla prav jaz ustanoviti zavetišča za zapuščene beraške otročiče, vprašala se je često, ter na tak način najlepše in najdostojnejše dokazati hvaležnost svojo ne le do Boga, temveč tudi do vzvišene svoje dobrotnice?»

Za tisto dobo imeli so v Parizu že dokaj sirotišnic; a koliko otrok vendar ni našlo varnega zavetja, koliko se jih je potikalo ostavljenih po svetu, kojim vsem bi krščanska ljubezna se lahko pripravila dom in varno bivališče!

Marjetica sicer ni imela premoženja; pa tega se ni vstrašila. Saj je vedela, s koliko milostjo jo obdajata kralj in kraljica, povrh pa je spoznala v zavodu hčerke imovitih in imenitnih starišev; te ji gotovo ne bodo odrekle podpore, ako se poprime toli lepega podjetja ljubezni do bližnjega.

Vedno bolj in bolj oživel in okreptal se je v njej sklep, da je to naloga njenega življenja. Seveda je spoznala tudi, da jo čaka dokaj težav in ovir in nikakor si tega ni hotela prikivati. Povrh so jo tudi nje duhovni oče kakor i odgojiteljice opozarjale na to in ono, a kmalu je vedela sama sebi in vsem drugim razpraviti vse izvrstno, da je noben ugovor ni mogel več preplasti.

ti kraji v svojih notranjih prostorih mnogo raznovrstnih rudnin, največjega pomena v tem pa bi bila otvoritev rudnika za premog v Novi Štifi, kjer se nahaja najlepše in najboljše vrste v neizmerno veliki zalogi in tako blizu pod zemljo, da ga na večih krajih izoravajo s plugom na svetlo. Ti in še mnogi drugi vzroki bi jako povspeševali promet po tej železnici, samo treba je takojšnjega in odločnega delovanja za njo. Jako mnogo bi bilo v teh krajih z železnico pomagano vsem slojem tukajšnjega prebivalstva. Na delo torej, kdor je k temu poklican, in gotovo ne bode ostal ta trud brez vspeha.

Iz dravskega polja. (Volitve v okrajni zastop.) Ker se je ubogi Borov Luka že preselil v boljšo večnost, ne more se več potegovati za svojo čast. Gotovo prosi tam v nebesih sedaj ljubega Boga, naj razsveti njegovim sovražnikom na tužni zemlji pamet, da bodo spoznali čim preje krive pote, po katerih hodijo, ker on svojih rojakov več hvaliti in grajati ne more. A Borov Luka je bil moj prijatelj. In ker se ga je dotaknil Slovincem do sitega znani pisatelj in kmetški agitator, hočem se jaz, Lukčev prijatelj, potegovati za njegovo čast. Citatelji »Slov. Gospodarja« se gotovo čudite, ko Vam govorim o znanem pisatelju. Hočem Vam koj vse pojasniti.

Mnogo let je že minulo od dne, ko se je za časa volitev jel oglašati v župniji lepega Polenshaka nek pisatelj in kmetški prijatelj. Prav sedaj, ko se vršijo volitve v okr. zastop, je razdelil med slovenske kmete ptujskega okraja na stotine debelo tiskanih pol z lastnim podpisom, sicer natiskanim: Johann Wessenjak v Slomi, ki se je leta 1890 kot pisatelj neke imenitne (!) knjižice »Kmetški stan« glasil še Janez Visenjak. In kaj smo čitali na tej poli, ki je tiskana v nemški tiskarni W. Blankeja na Ptujju?! Že v prvi vrsti začenja o »Slov. Gosp.« ter opozarja vse na našega ubogega pokojnega prijatelja Borovega Luko, ki ima neki »slabe možgane ali pa mu mesto možganov v glavi slama šumi, inace nebi mogel takih laži v časnik pisati«.

Ej, ej, modri prijatelj Wessenjak, ali ne šumi morda tebi slama v glavi, ker si kot priprost kmetič in sin slovenskih starišev dovoljuješ potegovati se za čast in slavo ptujskih Pragmanov in njihovega župana? Za gosp. župana morda za to, ker je bil njegov oče, dedek, praded itd. tudi pošten slovenski kmet, je-li? No, torej naj bo, jaz ti že odpustim, ali pa ti bodo tudi meščanje —?!

Pod štef. 1. govori Wessenjak o »Plinovi razsvetljava v Ptujju«, ter jo hvali na vse kriplje in pristavi konečno, kolik dar božji in

Vse, kar je dobro in nasprotno njenemu načrtom, premislila in razmotrivala je skrbno in vsestransko ne le enkrat, temveč mnogo, da, nešteto krat; često prosila je tudi Gospoda v iskreni molitvi, naj jo razsveti, in slehern dan ponavljala je te prošnje iz dna srca. Lahko je torej vskliknila kakor nekdanji sveti Avgustin: «Ako je bilo drugim mogoče s težavnejšimi pogoji, kaj bi ne bilo meni, če mi pride pomoč od zgoraj?» (Dalje prih.)

Smešni čar.

Uganka. Učitelj: «Otroci! Kdo mi reši to uganko? Dokler je človek mlad, tedaj si je želi, ko pa se postara, pa si je ne želi več?»

Janez: «Jaz vem, jaz vem!»

Učitelj: No, pa povej, Janez!»

Janez: «Ženo!»

Učitelj: «Kdo pa ti je to povedal?»

Janez: «Oče doma.»

Učitelj: «No ni povsem napačno, res je; pa jaz sem prav za prav le starost imel v mislih.

Srečen pes. Mali Jožek reče domačemu psu: Oj Sultan, Sultan, kako je tebi dobro! Ni se ti treba umivati, ne česati, pa tudi v šolo hoditi ti ni treba!»

iznajdba učenosti je plinova razsvetljava, (saj tega nihče ni tajil!), ki res (tega še dozdej vedel nisem) razsvetljuje »temote starodavnih časov« — menda še srednjega veka! — ter gori v čast in slavo mestnim očetom. Dobro si napredoval dragi Johann; sedaj že hvališ iznajdbe učenosti, a leta 1890. si tarnjal nad železnico, ki je vendar kot najdba učenosti tudi vredna spoštovanja, ako morda tudi škoduje kmetskemu stanu, kakor si prebrisano trdil v svoji knjižnici str. 5. od 8. vrste naprej! Seveda, seveda, da je le v čast mestnim očetom, koja gre našemu Johannu nad vse. Pa zastoj mi zatrjuješ, da ni tudi žalosti zaradi razsvetljave. Sam sem slišal na lastna ušesa čestokrat, ko sem došel v mesto, pritožbe iz ust majhnih trgovcev in majhnih obrtnikov; da se zraven niso držali presladko, no to mi bodeš pa vendar verjel, saj ti pravim, da sem videl na lastne oči.

Pod števil. 2. razlaga nam slovenski pisatelj, kaj pomenijo besede »Ornig Kai« na oni tabli, katero smo gledali s tolikim zanimanjem, odkar nam je »Slov. Gosp.« pripovedoval šalivo in čudno prigodbico o njej. Hvala ti za tvoj nauk! Le obesi to razpravo tudi pod ono zloglasno tablo, vsaj bodo vedeli vsi slovenski kmetje, čemu je. No, pa da veš dragi Janko, jaz sem se že prej dal poučiti o teh besedah in zvedel, da se ceste ob rekah imenujejo tudi v Gradcu in po drugih mestih »Quai«. Ker so »bogati« Nemci taki reveži s svojo blaženo nemščino, morali so si sponoditi to tujko »Quai« in ji obleči domačo obleko ter zapisati »kai«. A nemške besede niso našli za to cesto. Siromaki! da jim niti pruski privandraci niso mogli pomagati!

Dovolj sedaj še jedno vprašanje. Ali je to tudi modro, da v svoji jezi niti ne pogledaš podpisov ter z vsemi dopisi kriviš pokojnega Lukca? Ali nisi videl, da je bil drug pisatelj in ne »Klukec«, kakor imenuješ in ljubko nazivlješ mojega tovariša?! Sedaj se hvali Wessenjak, koliko — namreč 12.000 gl. so zaslužili delavci ptujske okolice, in da jih nihče ni priganjal k delu ob nedeljah in »k onečasenju naše svete vere«. Ali mar misliš, ti predraga nam duša, da s temi 12.000 pokriješ pohujšanje, koje so dajali nedeljski delavci kmetom iz okolice? In če bi zaslužili 12 milijonov, to vse še ne reče, da ni bilo pohujšanja. Po vrh pa ti lahko še enkrat zatrjujem, da tega zaslužka res niso privoščili slovenskim delavcem, kajti posvetovali so se mestni očetje, odkod dobiti nemških ljudij, da bode razsvetljava do pičice nemška; a, mi slo. ni slo, zakaj, ker so nemški delavci »...« To ni laž, ne predrznost, ne obrekovanje, to je gola resnica. Nikakor nočem ugovarjati, da bi ne imel g. Ornig nobenih zaslug, sosebno kar se tiče nemštva, a to županu gotovo ni v čast, ne v zaslugu, da ni prepovedal hlapčevskega dela na javnih ulicah vsaj v Marijin praznik predpoldan (8. decembra). In lahko ti povem, čislani prijatelj, da je prav ta greh bil sploh kriv onega celega dopisa, ki je tebe tako razvnel.

Le beri tudi Ti, razgovorni Janez, božje zapovedi! Ne bode Ti škodovalo, ako se učiš: »Spoštuj očeta in mater!« Ti pa zaničuješ svojo majko Slavo in višje ceniš brezsrčne tuje ter hodiš s sladkimi besedami kot agitator med slovenskimi poljanci in je hočeš spraviti v sužnost Nemčurjev in Bismarkovih čestilcev! Da, da, le tudi Ti spoštuj svojega bližnjega, kakor samega sebe in ne raznašaj doseadanega slov. okr. zastopa, ki ima gotovo tudi svoje vrline!! Kaj pa hočeš s posojilnico?! Le počasi prijatelj in odgovori raje: Ali mar ti v svojem gospodarstvu še nikoli nisi imel težav z malopridnimi hlapci ali brezvestnimi delavci? Ali bi bilo pravično, ko bi sedaj kedo krivil Tebe, da si Ti vsega kriv, če tudi odženeš hlapca in opominjaš delavce? Prav tako je pri naši posojilnici. Ali so jo mar Nemci ali mestni očetje rešili iz težke borbe? Ka-h? Ali si morda Ti, dragi Wessenjak staknil, kaj je bilo treba popraviti, Ti morda zopet vse uredil in po-

ravnal, da posluje posojilnica redno in brez škode dalje, kakor prej, tako slej?! Ne! Bil je mož, Slovenec, naš velezaslužni gosp. dr. Jurtéla, kateremu jermenov odvezati od nog še Ti niti vreden nisi. On, Slovenec, je vse uredil, vse poravnal in ugodno rešil težavno stvar.

Konečno kličeš: »Proč s prejšnimi in volimo si nove može!« zraven pa nam priporočaš može in gospode pristnega (!) plemena in starega nemčurskega mišljenja. Prav imaš, »šli bomo k volitvi, a stali tudi na svojih nogah« in ne na tistih, koje nam ponudiš Ti, na novo oživiljeni agitator »devetnajstega stoletja. Kar se tiče nemških kupcev in trgovcev pa:

Že vemo, kako je,
da vsi nas skubite,
zato pa kmetske zadruge
osnujmo kmalu si za-se,
okolu Ptuja krog in krog!
A v to pomozi ljubi Bog!

K sklepu še jedno. Če nakaniš zopet izdati kaki preroški list ali preroško knjigo, uči se prej slovnice ali pa si svojim spisom priskrbi boljšega botra! Sicer bi Te lahko razun mene še kak slovniciar »frknil« po Tvoji glavi... Pa brez zamere!

Tvoj Brinov Nace.

Iz Kozjega. (Občinske volitve.) Čez par tednov stopili bodo volilci trga Kozje in okoličani na volišče, da si izvolijo novi občinski zastop. Kajpada se že na celi črti na volitve pripravljajo, posebno kozjanski posili Nemci pridno stikajo svoje glave po vseh kotih, kjer bi le kaj zvohal za svojega komandanta. Sorojaki, tudi mi ne bodimo leni in malomarni, ampak krepko na delo. Zdaj je prišel čas, da na volišču odgovorimo na vsa ona sramotna izzivanja zadnjega časa od strani naših nasprotnikov, da odgovorimo i na oni žaljivi čin, katerega so celo zmernejši nasprotniki obsojali, namreč strelbo pri slovesu enega moža, kateri je za narodno reč med nami neizmerno veliko storil. Dve stranki si bosta stali pri prihodnjih volitvah nasproti. Tu dobri kristjani, tam zasmehovalci vsega božjega, tu cesarju zvesti Slovenci, tamkaj prusaski nemčurji. Verno ljudstvo kozjansko se bo pri volitvi gotovo lahko odločilo, koga naj voli, kdo mu je pravi prijatelj — zatorej pozor in na delo!

Od Sv. Lovrenca na dravskem polju. Dragi »Slov. Gospodar«! Čudno novico si nam prinesel pred kratkim iz Pragerskega. Pa res, tako tedaj se že ravna z nami na naših domačih tleh. Prav po vrabčevski predrznosti se nam že od vseh strani vsiluje potujčevanje. Kdo je pa tega kriv? Nihče drugi več, kakor mi sami in naša zaspanost. Kjer počivata roka in motika, tam se plevel lahko in brezskrbno, lepo in bogato razvija. Ne manjka nam sicer sposobnih mož, ki so vneti za dom in narod, a ta duh počiva nerazvit globoko v prsih. Omenjena objava o ustanovitvi Südmarke na Pragerskem pa je storila kri nekoliko bolj tekočo. Gospod dopisnik ni zastoj potipal na duševne živce poljanskih bratov, kajti misel za ustanovitev družbe sv. Cirila in Metoda jih je že v tem kratkem času vzdramila precejšno krdelce iz narodnega spanja. Pač najboljši dokaz, da tukaj ne manjka družega, ko pouka in zavednosti, dobre volje in zmožnosti je dovolj.

Drugo znamenje, da se naši može začno gibati, je namenjena ustanovitev kmetske zadruge. Živijo! Tudi to pomeni napredek. S tem, ko se zdaj pitajo brezvestni židovi, mogoče je mnogo, mnogo dobrega storiti. Kar ima zdaj kmet — trpin, da proda, zapeljati mora v mesto in tam za smešno ceno prodati, kar pa potrebuje on, treba mu je plačati z dragim denarjem. Da bi zadruga ne obstala in v vsakem obziru vsepno delovala, ni dvomiti. Če se ta misel vresniči, tedaj je tudi upati, da se postaja Sterntal kdaj razširi za promet blaga. Le v slogi je moč in složno se doseže mnogo, dočim pozameznik opeša in obupa.

Možje, združite se, stopite rama k rami, borite se za vaše narodne pravice in povspešujte svoj gospodarstveni blagostan. »Ne stori naj samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan«, je zlati rek in ta naj bode vselej vaše geslo. Vsi oni, ki imate priložnost »nevedne poučiti«, ste prošeni storiti, kolikor mogoče, vaš trud bo rodil stoteren sad in zajamčena vam je hvaležnost naroda. Sveta brata Ciril in Metod, bodita nam vsem v pomoč!

Iz ptujskega okraja. (Volitve.) Glejte ga no, sem vsiknil, ko sem stopil v obč. pisarno. Ako mu desetkrat spodleti, bo najstokrat zopet prišel. Tako ravna Johann Wessenjak v Slomi. Celo breme njegovih volilskih oklicev za nemškutarske kandidate je priromalo v našo obč. pisarno, a hvalevredni g. predstojnik Turkuš jih je vrgel na pravo mesto. Kaj hoče pravzaprav Wessenjak? Vsiljuje se zdaj tu, zdaj tam, da bi postal poslanec, okrajni zastopnik in Bog vedi kaj še vse. Toda vselej se mu stol spodmakne. Sedaj bi rad kar naenkrat celi okr. zastop predručal in mu stvaril nemčursko lice. Sedajnemu narodnemu okr. zastopu očita vse mogoče, da bi ga spravil pri volilcih ob nezaupanje. Tudi Šikolska steza ga v oči bode; pravi, da so jo vselaj obljubili, pa je niso naredili. To je grda neresnica. Prošnja se je mnogokrat ponavljala za ovo stezo, ko je bil še okr. zastop v nemčurskih rokah, toda brez vsakega uspeha. A slovenski okr. zastop nam podeljuje vendar podporo, tako da je obč. steza od Šikol čez Sesterže tako gladka ali še bolj, kakor je bila okrajna steza od Majšperga proti Rogatcu (v Stoperčki grabi), ko je bila še pod nemčurskim pokroviteljstvom. Ako še pa Šikolska steza do sedaj ni bila sprejeta v okrajno, imamo vendar veliko več zaupanja do slovenskih narodnih mož, da jo bodo sprejeli, kakor pa do taci, ki nas le ob volitvah vabijo z vsemi obljubami, pozneje pa pozabijo na nas. Mi smo še od prej siti nemčurskega jarma, sedaj ga ne maramo več.

Wessenjak se tudi huduje, zakaj se skoraj v vsaki številki »Slov. Gosp.« piše, da naj nihče pri nemških prodajalcih ne kupuje. Nato odgovarjamo: Zoper poštene Nemce ne izpregovori »Slov. Gospodar« žal besede, le takšne biča, kateri se nam ob času volitev dobrikajo, potem pa nam hočejo odvzeti še zadnjo trohico narodnih pravic in zvrniti vsako denarno breme na nas kmete, le takšne napada »Slov. Gosp.« in jih bo, dokler se ne bodo spametovali.

Volilci, Vi pa se ne dajte zmotiti s takimi trditvami, stojte zvesto za našo pošteno slovensko in kmetsko stvar, ne pa za stvar, ki jo vodijo ptujski meščani. Ti pa, dragi mi Wessenjak, ostani miren v svoji Slomi in vtikaj se v reči, za katere nisi sposoben.

Razne stvari.

(Mil. knez in škof) so hodili v torek s svojim vl. g. tajnikom čestitat mariborskemu županu Aleksandru Nagyju prigodom njegovega odlikovanja s Franc-Jozefovim redom.

(Imenovanja.) Računski oficijal pri nadsošču v Gradcu, g. Matej Trobec, je imenovan računskim revidentom, A. Flick oficijalom, H. Rainer asistentom in A. Wratschko praktikantom.

(V Hajdini pri Ptuj) so bile duhovne vaje od 18. do 26. februarija. Udeležili so se jih skoraj vsi farani, kar priča 2300 obhajancev. Bog naj poplača ves trud čč. gg. lazaristoma iz Celja in Maribora in vsem gg. spovednikom.

(Konjiški notarijat.) Notarskim namestnikom v Konjicah po pokojnem c. kr. notarju Karolu Kumerju imenovala je c. kr. okrožna sodnija v Celju g. dr. Josipa Barleta, notarskega namestnika v Slov. Bistrici.

(Zavžitno društvo v Marnbergu) bo v kratkem času odprlo svojo prodajalnico.